

EEN VINGER IN DE PAP

een Bruegelmysterie

Hoe krijg je de jeugd warm voor Bruegel? De meeste kinderen lusten geen pap van schilderkunst. Misschien lukt het wel als je een aantal van Bruegels bekendste doeken verwerkt in een meeslepend verhaal. Misschien worden dan met de pap ook de schilderijen naar binnen gelepeld.

Een vinger in de pap begint met wereldschokkend nieuws. In Bruegels schilderij *De boerenbruiloft* is een bord verdwenen van het grote dienblad waarmee twee mannen pap ronddragen. Niemand weet dat de dader een jongen is die in de schilderijen van Bruegel kan komen. Zijn avonturen daar brengen de doeken weer tot leven, als films die eeuwen hebben stilgestaan en plots verderlopen.

Een vinger in de pap is een rijkelijk geïllustreerd boek met grote kleurenprenten van Bruegels schilderijen. Wedden dat kinderen bij het lezen meer dan eens naar die prenten zullen kijken? Wie weet krijgen ze wel zin om naar het museum te gaan om de schilderijen in het echt te zien.

Auteur:

Luc Verreth, Germanist

Gepensioneerd redacteur televisie bij de VRT-nieuwsdienst, verantwoordelijk voor selectie en aankoop van buitenlandse reportages

Beschikbaar vanaf oktober 2018

Softcover

180 x 250 mm

80 Pagina's

Nederlandse versie

Publisher: BAI

Prijs: 18,50 €

ISBN 9789085867715

Antwerpen, 1589

1. Jagers in de sneeuw

Eigentlich is alles begonnen met die taando. Ze stonden in een tjechisch dorp, op weg in het ontspanningsdorp. Het was een ochtend, donker, geen licht, het was winter. Schilderijen konden nu gezonden worden – eigenlijk kon alles nu gezonden worden – maar die trink nu op een vreemde manier aan. Ik stopte het blad onder mijn trui om er in bed rustig naar te kijken.

Wie slagen per twee in kamers die uitgeven op een lange gang. Ik hebte samen met Freddy Stadman. De kamerverdeling gebeurde alfabetisch met Freddy en mij het laatste dan van Peter Albert te maken.

Ik was niet alleen nu maar ook klein voor mijn leeftijd. Hoe klein werd bijvoorbeeld als ik naast mijn kamergenoot stond. Want Freddy Stadman was een boer van een jongen, hij en groot en dik. Als hij een reuzenpaard was, was dat een laatste keer.

Freddy's achternaam, Stadman, werd binnen de kortste keren veranderd in Fatman en de postgangers werden het nooit meer om zijn spootnaam te zingen op het einde van de straat.

"Dooden, doodden, doodden, doodden, Fatman! Fatman!"

Omstreefs heren heb ik het moeten horen aan onze slaapkamerdeur. Niet één keer in Freddy de jong op gevechten om te niet had hopen tegen mekaar te slaan, wat hij makkelijk had gekend met die herenposten van hem. Ik moest nu dillewits inhouden het niet in zijn plaats te doen. Maar we namen het niet voor elkaar op. We konden niet in een eigen wereldje en vroelden een eenzame wereld. Het tjechisch met de honden moest wat vandoer mijn trui zijn gezakt, want op een zing Sebastian arriveert aan de haal. Sebastian was de slimste van de klas en wilde in alle de eerste zijn.

13

'De sprekevoorden, mevrouwe', zei de jongen.

"Jant. We hebben een aantal sprekevoorden gevraagd in de klas. Laten we nu een paar kijken en een die terugkijken op het schilderij, volg die man."

Ik keur alle sprekevoorden van buiten, dacht Douwe. Ik kan nu binnelinge aanvragen. Soms, als er geen bezoekers waren, speelde hij een spelletje. Hij sloot zijn ogen, dacht aan een sprekevoord en wees het aan. Niet op het schilderij zelf natuurlijk, maar op het scherm ernaast. Schijven op de wereld bijvoorbeeld. Hij wees linksboven, speelde zijn ogen en ja hoor, daar hing de man met zijn kille en het raam. En in het raam daarnaast namen ze afskaf bij de man. Sprekevoorden met binnenaankijken, daar begon mevrouw Vriens altijd mee. En nu had je er veel. Met het hoofd tegen de muur kijken, een paar de ruggeleed, een rugge in het raamhouder...

Een vogel in het raam houder! Dat was wat hij nu hoorde te doen, in plaats van naar te staan dromen. Hij repte zich naar mevrouw Vriens en haar klas.

"En dan zijn er de sprekevoorden met dieven", zei ze. "Wie kan er een sprekevoord aanvragen met een dief?"

Douwe lag in gedachten het lijstje af. De list of de aanbinder, twee honden vechten om een been, twee slagen in één slag, de grote vroom eten de kleine op... Geen enkel schilderij hier had nog geboden voor hem. Na viering jaar kende hij alle figuren, hun houding, hun leven. Elke hoorn, het of bron had hij eenduidig bestudeerd. Soms ging hij er zo in op dat hij het gelach maanden te horen in De boerenbruiloft of het geschreeuw in De kinderen.

"Aankijken, jongen?" hoorde Douwe opeens. Opeens waren zijn gedachten afgevoerd. Mevrouw Vriens leek haar leerlingen afweerd de Bruegelstraat uit. Voed hij dan toch te veel over de pap? Hij was de weinig voorbij en wettig gezegd begonnen de jaren te wegen. Hij had last van zijn knieën en af en toe wilde hij

21

13. De indringer

Klokkijk vijf uur belde Pieter Douwe aan bij de diensting van het Kunst- en Historisch Museum in Wenen. Dertig seconden later ging de deur open en zette Bettina haar hoofd buiten.

"Dag Pieter", zei ze. "Kom er gauw in. Die dagen in de col moeten wel maar zijn geweest." "Ik overleef het niet!"

"Wat ben je eigenlijk naar op zoek? Je zit het me lever niet over de telefoon." "Als ik 't niet erg vindt, Bettina, kom ik dat nog even voor meelid. Tot ik wat meer bereidens heb gevonden. Want mijn theorie ligt nu voorgedicht dat ik het zelf maar moeilijk kan geloven."

"Nu maak je me wel echt curius, Pieter. Maar rullen we dan maar meten doelen naar de Bruegelstraat? Want voetijd is er niet. Een uur, meer kan ik je niet geven."

In de Bruegelstraat werden de laatste bezoekers naar buiten gewerkt. "Ik zit in 'Pieter' en Bettina. Je weet het, een scriptie en dan moet ik ook jou er uitlaten."

Douwe haak de taal rond. Hij had een uur om te kijken of er een van deze schilderijen ook eengeen iets was bijgekomen, zoals in De boerenbruiloft.

"En 'Success' vroeg Bettina toen te vijfenvijftig minuten later terugkeerde.

"Kom eens kijken. Pieter ging haar voor naar De boerenbruiloft. Hij wees haar op een pensieelsteek schilderij met een kind die be-roepend dat een arm in de lucht stakte."

"Niet te geloven", riep Bettina uit. "Dat stond er helemaal niet!"

"Wat zij je erin."

"Ik weet niet. Even kijken... Een hoofd. Van een man, want hij draagt een muts. Volgens mij is het een man met een rode muts die wegloopt van de boerenbruiloft."

